

EGLUTĒ

1978 VASARIS

La

EGLUTĖ

1978 VASARIS

TURINYS

- 3 MUSU LIETUVA, vaikų kūryba
- 6 SENELIS, A. Vaičiulaitis
- 11 TEN, A. Kašiubienė
- 12 LAISVĖ, R. Stankutė
- 16 GINTARO ŠALIS, A. Kižytė
- 18 GALVOSŪKIAI, L. Šalčiuvienė
- 24 PATRIOTINĖS DAINOS, O. Mikailaitė
- 27 GINTARAS, I. Tijūnėlienė
- 30 DARBELIAI, J. Zubinienė

PIEŠINIAI

viršelis — J. Baškio
skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
kitos iliustracijos:
A. Sruoginienės — 6, 9, 10, 11, 29
Z. Sodeikienės — 12, 16
I. Paukštienės — 18, 19, 20, 25
R. Vaidilaitės — 27
R. Lapšienės — 28

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

MŪSŲ LIETUVA

Belaisviai buvom,
Bet nežuvom,
Nes žinojom, —
Tuoį ateis
Laikas vyti
Priešus lauk!

Ir atėjo
Valandėlė...
Jie išnyko,
Mus paliko —
Laisvėje!

*Tomas Dundzila
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

*Piešinys — Alidos Vitaitės
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Lietuva — šalis,
Kur sena pilis
Kalba mums dar vis
Neprarast viltis.

Lietuva — mūsų šalis,
Jai plaka mūs širdis.
Myli ją ne tik karys,
Bet ir kiekvienas mokins.

*Andrius Gerulis
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Lietuva, kur žiemos šaltos
Ir pavasariai žali,
Ten Šešiolikta Vasario
Mums diena brangi.

Mūsų broliai daug kovojo,
Gynė laisvę Lietuvos.
Jie ir šiandien dar kovoja
Dėl tėvynės mūs brangios.

*Judita Sasnauskaitė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

*Piešinys — Renatos Bielskytės
Chicago, Ill.*

MANO TĖVELIS — DIDVYRIS

Didvyris yra ne tik partizanas — žmogus, kuris kovoja su ginklu už Lietuvą, — bet ir toks žmogus, kuris myli savo tėvynę ir jai padeda.

Aš manau, kad mano tėvelis buvo didvyris. Jis užaugo Amerikoje ir apie Lietuvą žinojo tik tiek, ką jo mamytė ir tėvelis papasakojo. Jis man sakė, kad jis užaugęs nuvyko į Lietuvą ir pamatė, kokia ji graži ir miela. Jis labai pamilo Lietuvą. Sugrįžęs į Ameriką, jis dar labiau troško, kad kuo daugiau Amerikos lietuvių išgirstų apie savo tėvų žemę ir pamiltų jos kalbą ir papročius. Kadangi mano tėvelis buvo muzikas, geriausias būdas jam skleisti žinias apie Lietuvą buvo mokyti lietuvių choras. Taip jis visą savo gyvenimą paaukojo tam darbui. Ar jis ne didvyris?

*Ramona Steponavičiūtė
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

MANO ATEITIS

Kai aš užaugsiu, norėsiu keliauti į kitus kraštus. Aš labai norėčiau pamatyti, kaip kiti žmonės gyvena ir kuo skiriasi nuo mūsų.

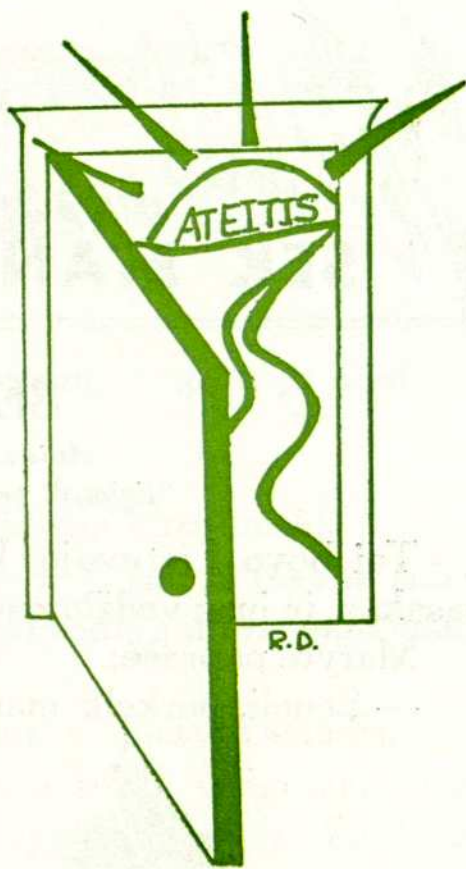
Pirmiausia noriu nusikristi į Lietuvą, nes norėčiau pamatyti savo gimines. Norėčiau pamatyti, kokius sunkumus mano tėvai ir mano protėviai išgyveno.

Tie, kurie jau buvo nuvažiavę į Lietuvą, sakė, kad nelabai malonu žiūrėti, kaip lietuviai gyvena po rusų valdžia. Žmonės negali kalbėti laisvai savo namuose, nes kaip nors, kas nors girdi ir jie gali atsidurti kalėjime, arba gali būti nužudyti.

Be to, aš norėčiau Lietuvoj pamatyti visas bažnyčias, kurios yra paverstos muziejais ir aplankyti Lietuvos sostinę Vilnių. Norėčiau pamatyti, kaip saulė nusileidžia ant didžiulės upės, Nemuno.

Taip pat norėčiau nuvažiuoti į Australiją.

*Vita Valiukaitė
Toronto, Canada*

SENELIS

Antanas Vaičiulaitis

"Eglutėi" pritaikė O. Mikailaitė

Tai buvo Lietuvoje, kai geri seneliai sekė anūkams pasakas, ir juos vedžiojosi žydinčiose pievose.

Marytė paprašė:

— Seneli, perkeln mane per tvorą.

- Kur eisi, širdele?
 - Į pievą.
 - O mane paliksi?
 - Ne. Bet kas tave perkels?
- Senelis pasvarstė ir atsakė:
- Aš pats perlėksiu.

Mergaitė abejojo.

- Tu neturi sparnų nė plunksnų, — galvojo jina.
- Pamatysi!
- Na, tai lėk.
- Palauk! Pirma tave pastatysiu kitoj pusėj.

Jis suėmė ją per pažastis — ir ji jau iš pievos žiūri, kaip senelis skris. Bet jis trepsėjo sode, jam neaugo sparnai, nei uodega.

- Ana, Muckis piauna Rainį, — pasakė senelis.

Mergaitė žvilgtelėjo į katiną ir šunį. Atsigrėžus, ji išvydo senelį, spraudžiantis pro spragą tvoroje. Suplojus delnais, ji krykštavo:

- Tu neleki, neleki!

Jis prasiskverbė į kitą pusę, nuraudęs, ir pasakė:

- Tikrai būčiau iškilęs į orą. Bet kai pažiūrėjai, man negalėjo plunksnos dygti.

Ji kraipė galvą:

- Kažin...

Marytė nežinojo, ar senelis būtų plasnojęs, lyg koks juodvarnis. Vincė ir tėtis kalbėjo, kad žmogus gali laskyti aukštai ir pasiekti debesis... Taip, mergaitei patiktų sparnus turėti ir lekioti, kur tik nori.

Senelis prabilo:

- Žinai ką?
- O ką?
- Einam laukų pažiūrėti.

Lankos ir dirvos patiko jai. Ten matai ir gėlių, ir akmenukų, ir paukščių. Ten vaikšto garniai, žydi vėdryneliai, rupšnoja žolę avys.

Senelis sulaikė Marytę ir parodė:

— Matai rugiuose?

— Ką?

— Zuikį!

O, koks radinys! Zuikis!

Ji pasistiebė, — bet visur tik žalia ir žalia.

Senelis ją pakylėjo ir liepė žiūrėti, kur jis pirštu rodytų. Dabar ji išvydo kiškį striuoksint. Ruda jo nugara kyščiojo iš želmenų, ir jis visai dailiai kilnojo savo užpakalines kojas.

Senelis mergaitę pastatė ant žemės, ir abu lipo į kalną. Iš čia buvo toli matyti: ir marios, ir Amerika, ir Damijonas su jaučiais.

Ji paklausė:

— Seneli, kodėl neatėjo milžinas?

— Koks milžinas?

— O tas, kur turėjo į pirštinę susidėti jaučius su žagre.

— Aha! Atsimenu, atsimenu! Jis svečiuos sugaišo. Ten jis išgėrė ežerą vyno...

— Ar mūsų ežerą?

— Ne, ne mūsų, kitą... Jis dar suvalgė septynias karves — su plaukais ir su uodegomis... Taip, septynias karves ir vieną mešką. Tada jam užėjo toks miegas, kad nuo knarkimo drebėjo medžiai šimtą mylių aplink

— Ir Amerika drebėjo?

— Kokia Amerika?

— O ta! — mergaitė parodė girią.

— Drebėjo ir Amerika... Nuo jo šnirpštimo, žinai, visi paukščiai iškrito iš šakų, o lapė vaikščiojo ir rinko juos.

Juodu leidosi nuo kalvos. Šalia tako žėlė dobilai. Jie turėjo raudonas galvas, ant kurių laipiojo samanės bitės. Mergaitė prisiskynė jų pilną saują.

Buvo šilta. Mergaitė pavargo, ir kojos kliuvo už grumstų. Vyturėlis tegu sau čirena, pempė tegu sau šūkauja — Marytei jie nerūpėjo.

Timptelėjus senelį už skverno, ji prašė:

— Nešk!

Senelis išpūtė akis:

— Tave, tokią merginą!

Vincei ji giriasi esanti didelė, bet dabar turi prisipažinti:

— Aš maža.

Senelis paėmė ją ant rankų. Ji priglaudė galvą prie jo peties. Žiedai glostė jai veidą ir kvepėjo.

Mergaitė dar valandėlę jautė, kaip senelis ją neša. Žilas, raudonas nuo saulės ir nuo pavasario vėjo, jįsai laikė Marytę, ramiai ant jo rankų miegančią ir veidu prisiglaudusią prie žiedų.

TEN

Albina Kašiubienė

Ten, kur žydi baltos pievos,
Kur upelis krantą vilgo,
Ten Tėvynė mano brangi,
Jos širdis taip pasiilgo!

Ten šienelis pradalgėlėj
Šienapiūtės dainą ruošia,
Ten javai ir vasarojai
Rugiagėlėm pasipuošę.

Ten išeičiau ant žolyno,
Basos kojos brauktų rasą...
Ten laki mano jaunystė
Likus klaidžioja sapnuose.

LAISVĖ

Ramona Stankutė, 13 m.

Kartą Lietuvoje, žiemos metu, berniukas vardu Petras, šiltai apsivilkęs, išėjo į mišką. Jis nešėsi maišą maisto. Prieš mėnesį jo tėvelis kažkur išėjo ir nebegrižo. Visi namiškiai apie tai kalbėjosi tik pašnabždomis. Nors Petriukas buvo tik dešimties metų, jis suprato, kad jo tėvyneje vyksta baisūs dalykai.

Klampodamas per pusnis, berniukas galvojo apie savo mamytę, kuri sunkiai dirbo pas siuvėją, kad šeima galėtų maisto nusipirkti. Jis galvojo ir apie savo tėvelį. Jis ėjo vis gilyn ir gilyn į tankumyną. Pagaliau atsisėdo ant rąsto ir apsidairė. Prabėgo keli kiškiai ir net stirna. Pasidėjęs maišą prie kojų, berniukas laukė.

Iš tankumyno išniro žmogus.

— Petriuk, Petriuk!

Atsigręžęs, vaikas krūptelėjo. Žmogus buvo apžėlęs barzda. Jis atrodė alkanas ir pavargęs.

— Ar neatsimeni manęs? — paklausė jis.

— Ar tai tu, tėveli? — nustebo berniukas ir ašarodamas puolė tėvui į glėbį.

— Aš, Petriuk, laukiau tavęs. Ką turi tame maiše?

— Sūrio, obuolių, dešros, duonos... — išvardino vaikas. — Tai tau, tėveli, imk.

Tėvas paėmė maistą ir padėkojo.

— Tėveli, kada namo sugrįši? — paklausė berniukas.

— Nežinau, vaikeli. Bet tu čia rytoj ateik ir lauk manęs.

Petriukas nudžiugo. Jis norėjo tuojau pat bėgti namo ir papasakoti mamytei, kad matė tėvelį, kad kalbėjo su juo, kad rytoj vėl susitiks. Bet tėvas, atspėdamas jo mintis, jį sulaikė:

— Petriuk, niekam nesakyk, kad mane matei. Ateik rytoj, — ir jis vėl dingo miške.

Petriukas parėjo namo, giliai susimąstęs. Jį pasitiko mama ir sesutės.

— Eik pavalgyk šiltos vakarienės, — ragino mama, jį apkabindama. — Bijoju, kad ir tu negrįši. Dingsi, kaip dingo tėvelis... — atsiduso ji, šluostydama ašaras.

Rytą Petriukas greit apsirengė, pasiėmė mamos paruoštą maistą ir vėl išėjo į mišką. Neilgai trukus, atėjo jo tėvelis. Petriukas padavė jam maistą, o jis valgydamas kalbėjo:

— Ar žinai, vaikeli, kas yra partizanas?... Petriukas linktelėjo galva.

— Taigi, dabar aš toks esu. Ar tu galėtum man ir kitiems miško broliams retkarčiais atnešti maisto? . . . Turėsi būti labai atsargus ir tai daryti slapta, niekam nieko nesakydamas. Mama supras ir tavęs neklausinės.

Nuo to laiko Petriukas vis eidavo į mišką su maisto maišu. Niekas jo neklausinėjo. Tokie buvo laikai.

Kartą, grįžęs namo, Petriukas užgirdo slaptą pokalbį. Mama kalbėjosi su kaimynu, kad naktį rusai užtiko partizanų slėptuvę ir visus ten esančius sušaudė. Drebulys nubėgo berniuko nugara. Jis naktį mažai miegojo, o rytą labai anksti atsikėlęs, vėl išėjo į mišką maišu nešinas. Jo širdelė virpėjo.

Priėjęs įprastą vietą, atsisėdo ant rasto. Laukė ir laukė, bet niekas nesirodė. Ėmė švisti. Berniuko akyse pasirodė ašaros. Nejaugi tėvelis žuvęs?!

Staiga trakstelėjo sausa šaka. Petriukas apsigrėžė:

— Tėveli! — sušuko berniukas.

Tėvas atsisėdo šalia berniuko, valgė ir kalbėjo jam:

— Pasiimk iš namų reikalingiausius daiktus ir atvesk visą šeimą čia prie kelio labai anksti rytoj rytą.

Berniukas taip ir padarė. Atvedė mamą ir sesutes, kur tėvelis buvo nurodęs. Čia stovėjo vežimas. Petriuko tėvelis ir kitas vyras sukrovė jų atneštus maišus į vežimą.

— Čia ponas Rykus, — paaiškino tėvelis. — Jis mus išves į laisvę.

— Bet kaip mes pasislėpsime? — paklausė Petriukas.
— Vežime visi mus matys!

— Viskas paruošta, — pasakė ponas Rykus. — Motate, — ir jis parodė vežime įtaisytą slėptuvę, — užvožus skylę dangčiu, nieko nebus matyti.

— O tu, Petriuk, važiuosi su ponu Ryku aukštoje sėdynėje, — parodė tėvelis. — Judu vaizduosite pirklių su sūnumi.

Ir taip jie pradėjo ilgą ir pavojingą kelionę. Poilsui sustodavo miškuose. Tik tuomet visa šeima iš vežimo išlipdavo. Kartą bevažiuojant, vežimą sustabdė du rusai kareiviai:

— Duok maisto ir puodų, — pareikalavo jie.

Laimė, kad ponas Rykus turėjo prekių. Jis nulipo nuo vežimo ir padavė jiems, ko norėjo. Rusai nujojo sau. Petriukas giliai atsiduso.

— Nebijok! Šią naktį pasieksime rubežių. Gerai, kad apsiniaukusi diena. Su Dievo pagalba pereisime laisvėn.

— Laisvė, — pagalvojo Petriukas, — kokia ji brangi!

GINTARO ŠALIS

Audronė Kižytė, 12 m.

Nida buvo dar mažytė, kai su močiute paliko savo gimtąjį kraštą. Ji nieko iš tos kelionės nebeprisimena. Ji žino, kad jos tėvai buvo išvežti į Sibirą, o brolis partizanas žuvo miškuose.

Dabar jau nėra nė Nidos močiutės. Nida gyvena svetimoje šalyje su globėjais. Tačiau ji prisimena savo močiutės pasakojimus, kad tas kraštas, kuriame ji gimė, yra labai gražus. Ten paukščiai gražiai čiulba, pievos žaliuoja ir puošiasi gėlėmis. Ten upeliai srauniai teka ir žuvytės juose linksmai nardo. Ten saulė skaisčiau šviečia nei kur kitur, o Baltijos jūra mėto gintaro gabalus, kaip saulės spindulius, ant baltų pakrančių.

Kai Nida pasipuošia močiutės jai dovanotais gintaro karoliais, ji visada prisimena, kad ji kilusi iš Gintaro Šalies. Ji taip norėtų tą šalį pamatyti!

Kartą Nida paprašė savo globėjų, kad išleistų ją į Gintaro Šalį. Bet jie nė pagalvoti apie tai nenorėjo. Tai didelė kelionė mažai mergaitei.

— Tu geriau dar paaug. Kai būsi didesnė, pažiūrėsim. O dabar užteks tau arkliuku pajodinėti.

Nidos globėjai ją labai mylėjo. Jai buvo padovanoję arkliuką jodinėjimui. Grįžus iš mokyklos, Nida kasdien jodinėdavo. O vakare atsigulus, ji vis svajodavo apie Gintaro Šalį.

Vieną tamsią naktį garsiai sužvengė Nidos arkliukas. Mergaitė tuoj suprato, kad jis ją kviečia. Ji šoko iš lovos, nubėgo į tvartelį ir užsisėdo Vėjui ant nugaros.

Arkliukas ne bėgo, o skriste skrido. Jis lėkė taip greitai, kad vėjas draskė mergaitės plaukus ir švilpė ausyse. Po kiek laiko jis sustojo pajūryje.

— Čia Baltijos pajūrys! — sušuko Nida.

Didelės bangos atplaukė iš toli, atsimušė į krantą ir vėl nuplaukė tolyn. Baltame smėlyje žibėjo geltono gintaro gabalai.

Pasilenkusi ji skubiai ėmė rinkti gintarėlius ir rišti į skarelę. O jų tiek daug! Ji rinkti nespėja...

Nida pakelia akis. Smėliu ateina svetimi žmonės.

— Jie ne mūsų krašto, — staiga supranta Nida, — jie pikti!

Nidos arkliukas Vėjas sužvengia. Ji greit užšoka jam ant nugaros. Paberia surinktus gintarėlius...

Pirmiesiems saulės spinduliams sušvitus, Nida šoka iš lovos:

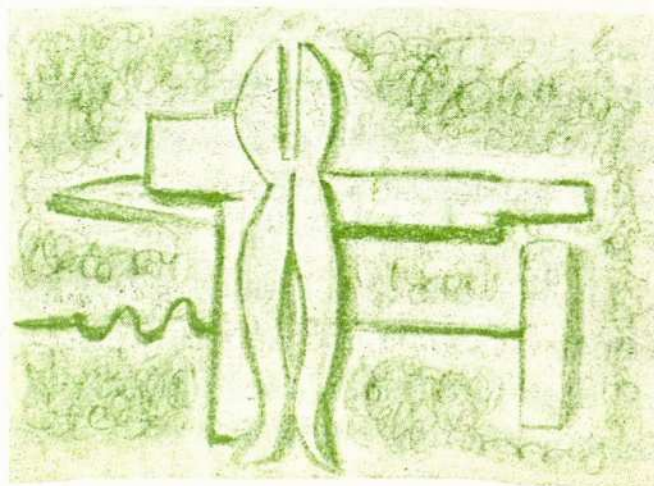
— Ar tai buvo sapnas?... Ne, negali būti. Juk aš tikrai mačiau Gintaro Šalį. Ten Baltijos jūra gintaru puošia savo krantus. Bet ten tamsus šešėlis dengia visą kraštą ir miškas ošia ten liūdnai, liūdnai.

paruošė L. Šalčiuvienė

I Štai Šliurės ir Kepurės įrankių sąrašas.
Parašykite įrankių pavadinimus teisingai.

1. KUTKALSAP
2. SIINV
3. RIIKVS
4. ŽĄGRSAT
5. VIRŠTAS
6. LAKPSIU
7. LĖPSER
8. KTUTAVSSUA
9. ŪŽRIBSILK
10. SUVATŽERV

II Skienuokime!

Parašykite sekančius žodžius atitinkamoj eilėj.

mentė kaupukas skiedros vinis tu jūs

1-skiemens

2-skiemenų

3-skiemenų

III Panašumai ir skirtumai

Kaip skaičiai ir raidės panašūs?

Kaip jie skirtingi?

Kaip meška ir meškėnas panašūs?

Kaip jie skirtingi?

Kaip autobusas ir traukinys panašūs?

Kaip jie skirtingi?

IV Sumaišykime spalvas!

Jeigu raudoną spalvą sumaišysime su,
gausime oranžinę spalvą.

Jeigu raudoną spalvą sumaišysime su,
gausime violetinę spalvą.

Jeigu raudoną spalvą sumaišysime su,
gausime ružavą spalvą.

Jeigu raudoną spalvą sumaišysime su,
gausime rudą spalvą.

V Sudėtiniai žodžiai

Iš kurių dviejų žodžių susidaro kiekvienas iš sekančių
trijų žodžių?

keturkampis

trikampis

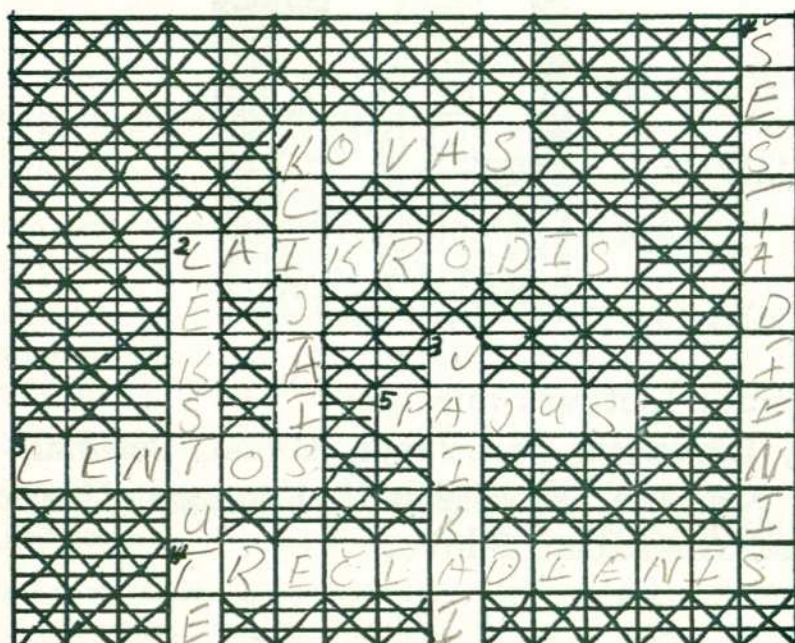
pusmėnulis

Įrankių sąrašas: 1. plaktukas, 2. vinis, 3. kirvis, 4. grąžtas, 5. svitras, 6. piūk-
las, 7. replės, 8. atsuktuvai, 9. brūžiklis, 10. veržtuvas.

Miestai: 1—3, 2—5, 3—1, 4—10, 5—2, 6—4, 7—6, 8—7, 9—8, 10—9.

VI VASARIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Mėnuo, kuris seka vasario mėnesį.
2. rodo laiką.
3. Ant rašome kreida.
4. Savaitės vidurinė diena.
5. Žodžio "pajunta" būsimasis laikas.

Išilgai:

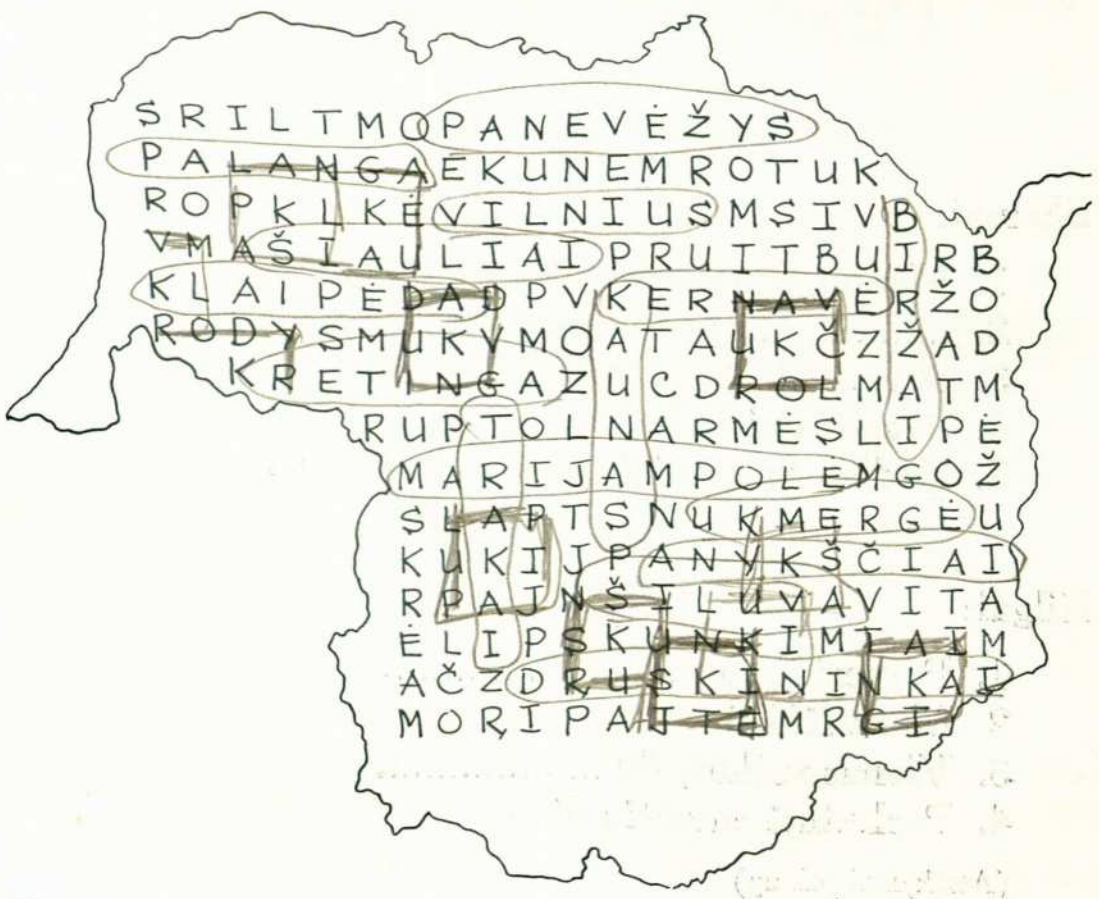
1. Popierį lipdome
2. Maža lėkštė.
3. Vienas vaikas, du
4. Paskutinė savaitės diena.

(Atsakymai psl. 23)

Surask šiuos Lietuvos miestus:

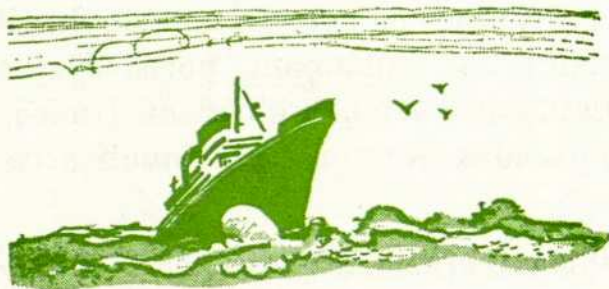
Kaunas, Klaipėda, Panevėžys, Biržai, Šiauliai, Trakai,
Vilnius, Kernavė, Marijampolė, Kretinga, Druskininkai,
Ukmergė, Anykščiai, Šiluva.

Sujunk miestą su paaishkinimu.

1. Sena Lietuvos kunigaiksciu tvirtove. Yra like pilies griuvėsiai saloje.
2. Vienintelis Lietuvos uostas.
3. Gedimino ikurtas miestas, kuris tapo Lietuvos sostine.
4. Siaurines Lietuvos miestas, turintis didelę traukiniu stoti, nes cia sueina daug gelezinkelio begiu.
5. Garsi Marijos šventove.
6. Antras svarbiausias Lietuvos miestas ir laikinoji sostine.
7. Miestas Dzūkijoje, kur gimė Čiurlionis. Čia yra mineraliniu vandenų šaltiniai.
8. Miestelis Baltijos pakrantėje, kur žmonės atostogauja. Kęstutis čia sutiko Birutę.
9. Apie šį miestelį parašytas garsus eilėraštis. Čia gimė 3 lietuviai rašytojai: Biliūnas, Vienuolis, Baranauskas.
10. Mindaugas čia vainikuotas karaliumi. Manoma, kad tai buvo pirmoji Lietuvos sostinė.

1. VILNIUS
2. ŠILUVA
3. TRAKAI
4. KAUNAS
5. KLAIPĖDA
6. DRUSKININKAI
7. PALANGA
8. ANYKŠČIAI
9. KERNAVĖ
10. ŠIAULIAI

VI galvosūkių atsakymai: skersai — 1. kovas, 2. laikrodis, 3. lentos, 4. trečiadienis, 5. pajus. Išilgai — 1. klijais, 2. lėkštutė, 3. vaikai, 4. šeštadienis.

paruošė O. Mikailaitė

PATRIOTINĖS DAINOS

Yra daugelis dainų, kurios išreiškia meilę tėvynei. Jos vadinamos patriotinėmis dainomis. Kai kurios jų yra švelnios ir svajingos. Jos kalba apie žmogaus ilgesį ir meilę tėvynei. Dažnai jos apdainuoja išsiilgtos tėvynės grožį. Lietuviams gerai žinoma patriotinė daina yra "Lietuva brangi, mano tėvyne". Tai iš tikrųjų yra Maironio, Lietuvos atgimimo dainiaus, eilėraštis. Prie to eilėraščio buvo pritaikyta muzika ir "Lietuva brangi" tapo patriotine daina.

Kai kurios patriotinės dainos yra maršai. Jų ritmas yra pritaikytas žygiavimui. Jas dainuojant, norisi žygiuoti, maršuoti. Tokias dainas dainuoja kariai, žygiuodami į mūšį, arba, taikos metu, kai būna paradas. Ar moki padainuoti arba paskambinti lietuvišką maršą?

Vasario 16-tos minėjimuose girdėsime ir dainuosime patriotines dainas ir maršus. Gal ir pasiklausysime, kaip juos dainuoja chorai. Tai vienas būdas, kuriuo prisimename ir pagerbiame savo Tėvynę Lietuvą.

TAU, BRANGI TĖVYNE

žodžiai: Stasio Džiugo
muzika: Juozo Bertulio

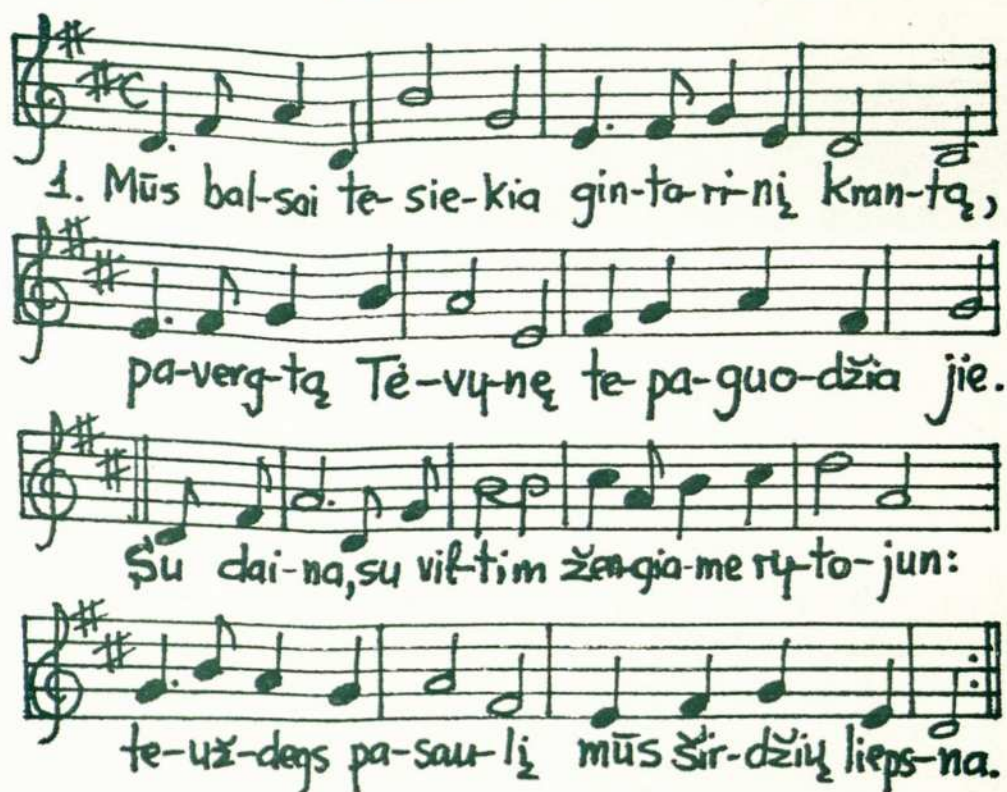
Aš e - su lie - tu - vis, Lie - tu - vos sū - nus,
aš ži - nau gar - bin - gus jos lai - kus se - nus.
My - liu Ne - mu - nė - li, Ne - ris jo duk - ra,
o prie jos sos - ti - nė Lie - tu - vos tik - ra.

2. Man brangi jūružė, jūra Baltijos,
Ten garsioji Nida, Klaipėda prie jos.
O melsva padangė, kaip žiedai linų!
Tau, brangi Tėvyne, šiandien gyvenu.

MŪS BALSAI

žodžiai: Marijos Saulaitytės

muzika: V. Kerbelio

1. Mūs bal-sai te-sie-kia gin-ta-ri-nį kran-tą,
pa-verg-tą Tė-vų-nę te-pa-guo-džia jie.
Šu dai-na, su vil-tim žengia-me ry-to-jun:
te-už-degs pa-sau-lį mūs šir-džių lieps-na.

2. Tad, dainuokim broliai (sesės),
Visi (visos) esam viena.
Saulėta jaunystė tegul jungia mus.

Su daina, su viltim žengiame rytojun:
teuždegs pasaulį mūs širdžių liepsna.

2 kt.

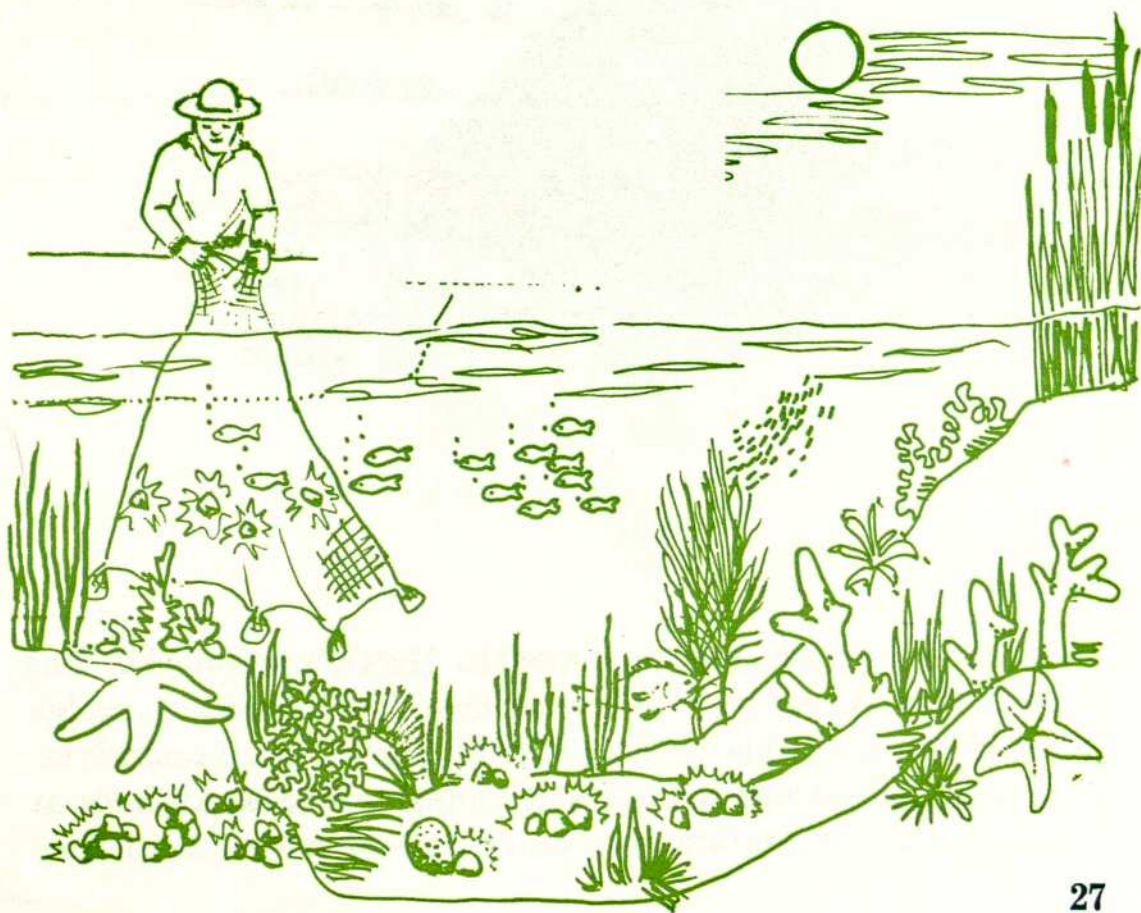

GINTARAS

Indrė Tījūnėlienė

Ar esate girdėję apie karalaite
Gintarę? Gal esate girdėję apie Jūrą
ir Kąstyti?

Visų mėgstamas lietuvių poetas Maironis parašė ilgą baladę, pasaką eilėraščio formoje, apie žavingą jūros dievaitę Jūratę, kuri išimylėjo drąsų žveją Kąstytį. Baltijos jūros dugne Jūratė turėjo puošnią gintaro pilį. Tačiau vyriausiajam dievui Perkūnui nepatiko, kad gražioji dievaitė Jūratė pamilo žemės sūnų Kąstytį. Supykęs, Perkūnas sudaužė Jūratės “gintaro namus”. Dabar, kai liūliuoja kartais audringos Baltijos bangos, ant saulės apšviesto smėlėto kranto blizga gintaro gabalėliai, barstomi iš jūros gelmių.

Lietuviai mėgsta puošti gintarais. Moterys nešioja karolius ir apyarnkęs. Vyrai naudoja gintarus susegti marškinių rankogalius ir prisegti kaklaraiščius. Mergaitės mėgsta gintarines sagutes arba auksines grandinėles su gintarine širdele, kryželiu ar lapeliu. Lietuviam gintaras yra brangesnis už auksą.

Gintaras, augalinės kilmės mineralas, yra vienas iš gražiausių Lietuvos žemės turtų. Prieš daugelį milijonų metų, netoli Baltijos jūros augo pušys, iš kurių varvėjo sakai. Kai tie tiršti sakai tekėjo medžio kamieniu, ar jau buvo nuslinkę žemėn, prie jų kartais prilipdavo vabaliukai ar vabzdžiai. Todėl gintare galim rasti bičių, musių, vorų, skruzdėlių, termitų, tarakonų, cikadų, širšių ir t.t. Tai yra užsilikę fosilai iš ankstyvesnių amžių, kurie gintaro mėgėjams sukelia įdomumą, o mokslininkams teikia rak-
tą į praeitį. Laikui bėgant, nuvarvėję sakai buvo uždengti žemėmis. Virš jų slinko ledynai. Sakai sukietėjo, suakmenėjo ir pavirto į gintarą.

Nuo seniausių laikų Lietuvoje gintaras buvo mėgstamas ir iš jo buvo kuriami ypatingai gražūs dailės kūriniai. Jį randame įpintą ne tik mene, bet ir literatūroje, ir net pačioje lietuvių dvasioje. Su pasididžiavimu galime vadinti Lietuvą gintaro šalimi, o Baltijos pajūrį gintaro krantu.

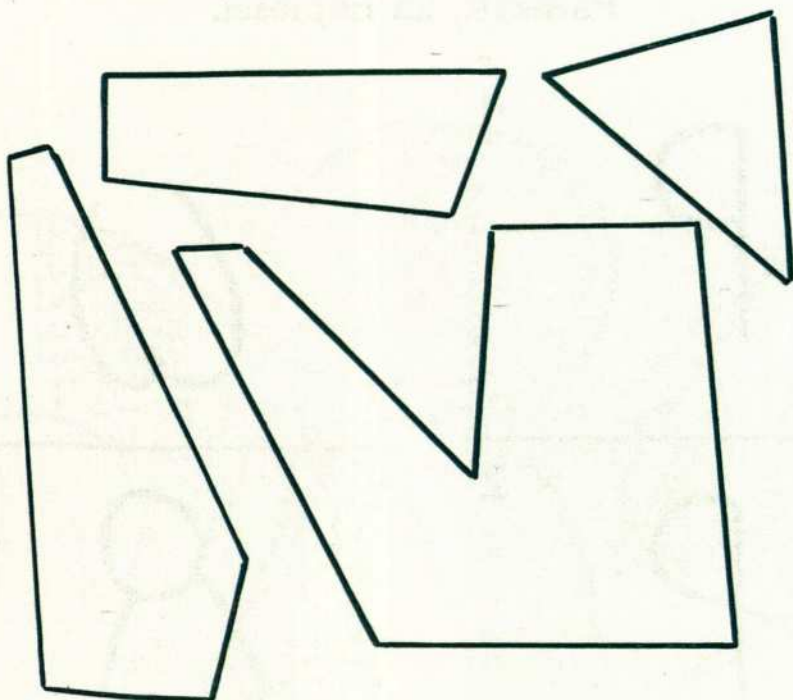

paruošė J. Zubinienė

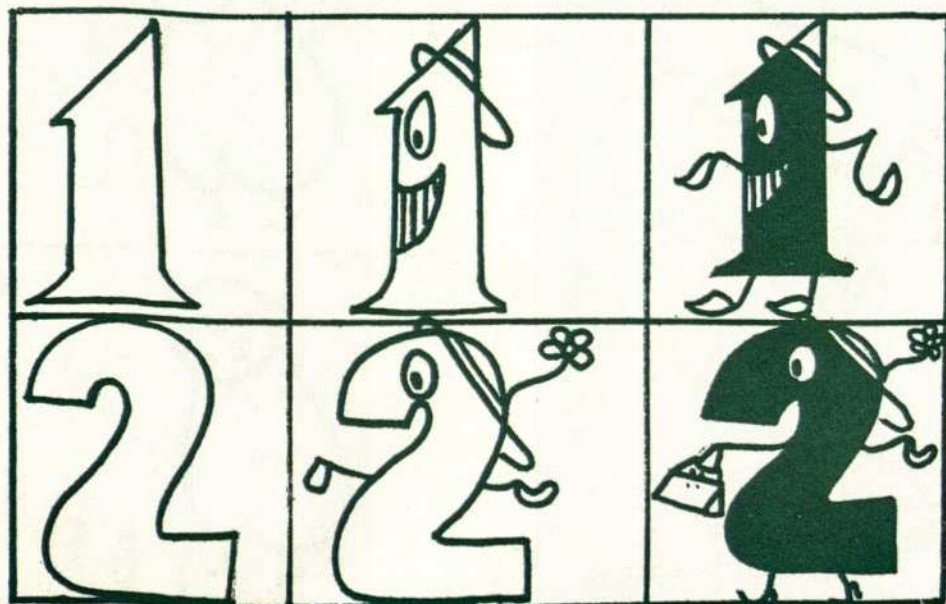
Kiek raidžių gali rasti šiame piešinyje?

Iškirpk ir bandyk sudėti keturkampį.

Iš skaičių gali nupiešt juokingus žmoniukus. Pabandyk nupiešti taip, kaip čia parodyta. Paskui sukurk savo žmoniuką.

Sukurk paveikslą iš raidžių.

Parašyk, ką nupiešei.

